

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen — Belgia) — postępowanie karne przeciwko Vítorowi Manuelowi dos Santosowi Palhocie, Mário de Mourze Gonçalvesowi, Fernando Luisowi das Nevesowi Palhocie i Termiso Lda

(Sprawa C-515/08) ⁽¹⁾

(Swobodne świadczenie usług — Artykuły 56 TFUE i 57 TFUE — Delegowanie pracowników — Ograniczenia — Pracodawcy mający siedzibę w innym państwie członkowskim — Rejestracja uprzedniego zgłoszenia delegowania — Dokumenty zabezpieczenia społecznego lub pracownicze — Równoważność z dokumentami przewidzianymi w prawie przyjmującego państwa członkowskiego — Kopia — Przechowywanie do dyspozycji władz krajowych)

(2010/C 328/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Vítor Manuel dos Santos Palhota, Mário de Moura Gonçalves, Fernando Luis das Neves Palhota, Termiso Lda

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen — Wykładnia art. 49 i 50 WE — Uregulowanie krajowe zobowiązujące przedsiębiorstwa należące do sektora budowniczego i tymczasowo wykonujące prace w państwie członkowskim do przedłożenia organom państwa przyjmującego zgłoszenia oddelegowania

Sentencja

- 1) Artykuły 56 TFUE i 57 TFUE stoją na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego stanowiącym, że pracodawca mający siedzibę w innym państwie członkowskim, który deleguje pracowników na terytorium państwa, które przyjęło przepisy, ma obowiązek uprzedniego przesłania zgłoszenia delegowania w zakresie, w jakim rozpoczęcie planowanego delegowania jest uzależnione od przekazania pracodawcy informacji o nadaniu numeru rejestracyjnego wspomnianemu zgłoszeniu i w jakim władze krajowe państwa, które przyjęło przepisy dysponują terminem pięciu dni roboczych rozpoczynających się w dniu otrzymania zgłoszenia na przekazanie tej informacji.
- 2) Artykuły 56 TFUE i 57 TFUE nie stoją na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego stanowiącym, że pracodawca mający siedzibę w innym państwie członkowskim, który deleguje pracowników na terytorium państwa, które przyjęło przepisy, ma obowiązek przechowywania do dyspozycji władz krajowych tego państwa przez okres delegowania kopii dokumentów równoważnych z dokumentami zabezpieczenia społecznego lub pracowniczymi, które wymagane są przez prawo państwa, które przyjęło przepisy, a także przesłania ich tym władzom po zakończeniu wspomnianego okresu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 21.2.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 października 2010 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez House of Lords — Zjednoczone Królestwo) — Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs przeciwko Loyalty Management UK Limited (sprawa C-53/09) oraz przeciwko Baxi Group Ltd (sprawa C-55/09)

(Sprawy połączone C-53/09 i C-55/09) ⁽¹⁾

(Szósta dyrektywa VAT — Podstawa opodatkowania — System promocji sprzedaży — Program lojalnościowy pozwalający klientom na otrzymywanie punktów u przedsiębiorców handlowych oraz na ich wymianę na prezenty lojalnościowe — Płatności dokonywane przez podmiot zarządzający programem lojalnościowym na rzecz dostawców prezentów lojalnościowych — Płatności dokonywane przez przedsiębiorcę handlowego na rzecz podmiotu zarządzającego programem lojalnościowym, dostarczającego prezentów lojalnościowych)

(2010/C 328/06)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

House of Lords (Izba Lordów)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Strona pozwana: Loyalty Management UK Limited (w sprawie C-53/09) oraz Baxi Group Ltd (w sprawie C-55/09)

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — House of Lords — Wykładnia art. 5, art. 6 i art. 11 część A ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Podstawa opodatkowania — Program lojalnościowy pozwalający użytkownikom zdobywać punkty u przedsiębiorców będących partnerami programu, a następnie wymieniać je na prezenty lub bony towarowe u autoryzowanych przedsiębiorców — Wymiana punktów prowadząca do poniesienia przez podmiot zarządzający programem opłaty na rzecz danego autoryzowanego przedsiębiorcy — Program lojalnościowy pozwalający klientom przedsiębiorstwa będącego podatnikiem zbierać punkty podczas dokonywania zakupów oraz wymieniać te punkty na nagrody otrzymywane od osoby trzeciej, spółki reklamowo-marketingowej zarządzającej programem — Wymiana punktów prowadząca do powstania przysługującego spółce reklamowo-marketingowej roszczenia do podatnika o zapłatę wynagrodzenia odpowiadającego sugerowanej cenie detalicznej przekazywanych prezentów

Sentencja

W ramach programu lojalnościowego dla klientów, takiego jak programy będące przedmiotem spraw przed sądem krajowym, art. 5, art. 6, art. 11 część A ust. 1 lit. a) oraz art. 17 ust. 2 w brzmieniu wynikającym z art. 28f pkt 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, w brzmieniu ustalonym na mocy dyrektywy Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r., należy rozumieć następująco:

— płatności dokonywane przez podmiot zarządzający takim programem na rzecz dostawców, którzy dostarczają prezenty lojalnościowe klientom, należy, w sprawie C-53/09, uznać za wynagrodzenie płacone przez osobę trzecią za dostawę towarów tym klientom, względnie za świadczenie im usług. Zadaniem sądu krajowego jest natomiast ustalenie, czy płatności te obejmują także wynagrodzenie za świadczenie usług odpowiadające odrębnej usłudze;

— płatności dokonywane przez sponsora na rzecz podmiotu zarządzającego omawianym programem, który to podmiot dostarcza klientom prezenty lojalnościowe należy, w sprawie C-55/09, uznać w części za wynagrodzenie płacone przez osobę trzecią za dostawę towarów klientom, a w części za wynagrodzenie za usługi świadczone przez zarządzającego tym programem na rzecz sponsora.

(¹) Dz.U. C 90 z 18.4.2009 oraz C 148 z 5.6.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 października 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-154/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/22/WE — Łączność elektroniczna — Sieci i usługi — Artykuły 3 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2 — Wyznaczenie przedsiębiorstw odpowiedzialnych za świadczenie usługi powszechnej — Nieprawidłowa transpozycja)

(2010/C 328/07)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i A. Nijenhuis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, pełnomocnik, L. Morais, advogado)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 3 ust. 2 i art. 8 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51). — Wyznaczenie przedsiębiorstw odpowiedzialnych za świadczenie usługi powszechnej

Sentencja

1) Poprzez brak prawidłowej transpozycji do prawa krajowego przepisów prawa Unii regulujących sposób wyznaczenia podmiotu lub

podmiotów świadczących usługę powszechną, a w każdym bądź razie poprzez brak zabezpieczenia w praktyce stosowania tych przepisów, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 3 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej).

2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 153 z 4.7.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 października 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Zjednoczone Królestwo) — Secretary of State for Work and Pensions przeciwko Taous Lassal

(Sprawa C-162/09) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ osób — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 16 — Prawo stałego pobytu — Stosowanie w czasie — Okresy ukończone przed upływem terminu do dokonania transpozycji)

(2010/C 328/08)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Secretary of State for Work and Pensions

Strona pozwana: Taous Lassal

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Wykładnia art. 16 ust. 1 dyrektywy 2004/38 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158, s. 77) — Obywatelka Unii, która przebywała legalnie w Zjednoczonym Królestwie przez pięć lat przed dniem 30 kwietnia 2006 r., czyli datą transpozycji dyrektywy, i która następnie opuściła terytorium Zjednoczonego Królestwa na 10 miesięcy — Uwzględnienie okresu pobytu przed dniem 30 kwietnia 2006 r. w celu uznania prawa stałego pobytu.